

Satsflätor har inom teoretisk lingvistik främst uppmärksammats för sina unika egenskaper i ett typologiskt perspektiv, eftersom satstypen endast förekommer i de skandinaviska språken. På senare år har satsflätans informationsdynamiska aspekter även fokuserats i främst skriftspråkskorpusar, och motsvarande talspråksbaserade studier är planerade, men inga studier har ännu gjorts av hur satsflätor används och fungerar i tal-i-interaktion. I följande utdrag ur ett samtal mellan fyra personer i hemmiljö produceras en tur på rad 5 där satsbasen (platsadverbialet 'där') innehar satsdelsfunktion i den underordnade bisatsen 'att plocka [-]', men där bisatsen är inflätad i en värderande huvudsats.

(1) SÅINF 2:1. r. 902-923. Samtal om att svampsäsongen precis börjat, men att det inte är så bra att plocka inne i stan.

1. D: [...] .hh ja [plockade ja nära] stycken som (.) såg=

2. B: [ja: ↑oh ja]

3. D: =väldigt fina utö va, dom blev inte så gula men att eh,

4. (0.5)

5. B: nä men **där** kan de inte va bra **å plocka**

6. D: nä men ja säger de,

7. B: *verkligen inte* så [de]

B responderar på den föregående turen där D avslöjat att hon har plockat champinjoner intill en trafikerad väg. Pronominet *där* topikalieras och ges enfatisk betoning, det värderande *bra* betonas, och satstypen ges en sammanhållen prosodisk kontur. I exemplet ovan används satsflätan för att ifrågasätta föregående handling, och ifrågasättandet föranleder att D försvarar sig i nästföljande tur, men satsflätan är inte nödvändigtvis reaktiv, utan används även för att utföra mer bekräftande och affilierande handlingar. I detta föredrag vill jag argumentera för att satsflätan är en familj av olika samtalsgrammatiska konstruktioner, vars morfo-syntaktiska, lexikala och prosodiska konfiguration är beroende av vad som föregår yttrandet i kontexten, och att denna responsiva egenskap borde beaktas som en del av konstruktionens funktionella potential i svenskan.